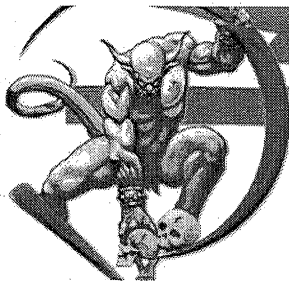

גיליון 11 מהדורת גביע

23.2005

בנאיסיה

פנזין אוהדי הפועל ת"א

הפועל תל אביב מארחת את ניר רמת השרון / עירד צפיר

קבוצות הספורט ברמת השרון מזכירות משפחה בורגנית מהמעמד הבינוני. קבוצת הכדורגל היא "ניר", הבן הצעיר והפחות מוצלח שתמיד עמד בצל של "אנדה", אחותו הגדולה, היפה והחכמה (ובמקרה שלנו גם לסבית). אפילו אחיו הגדול, "מיקי", שהתחתן עם בחורה חיפאית מבית טוב והקים בית ברמת השרון, תמיד נחשב למוצלח ממנו. אלא שלפתע החל "ניר" להתקדם בחיים, קיבל קידום בעבודה (הישר לליגה הלאומית), והתקווה לקבל סוף סוף הכרה ממשפחתו נותנת לו מוטיבציה מיוחדת להצליח.

עירוני "ניר" רמת השרון תגיע למשחק הגביע היום בידיעה שזו בדיוק ההזדמנות שלה לתפוס כותרות ולצאת לפחות באופן חד-פעמי מהצל של קבוצות הכדורסל שנותנות את הטון בישוב.

הקבוצה שמודרכת ע"י יעקב בנודיס (שכבר זכה ב-1984 בגביע כשוער בהפועל לוד תחת שרביטו של לא אחר מאשר... דרור קשטן) עלתה רק בעונה שעברה מהליגה הארצית, הרבה הודות לעונה גדולה של השוער קובי שאלו, נשמה אדומה מילדות ושחקן עבר של המועדון. כיום הקבוצה מדורגת במקום ה-10 בליגה הלאומית, שתי נק' בלבד מעל הקו האדום ונראה שכמו יריבתה היום גם היא תתרכז עד הסיום במלחמת ההישרדות.

בשער רמה"ש עומד העונה מנחם קורצקי הוותיק והשמנמן, ובשורותיה שחקנים עם עבר בליגה הראשונה כמו המגן מושיקו בן-סעדון (קרית-גת בעבר), עמוס סאסי (הנתניית'י שעשה מילואים בדורטמונד), איתי טואף (מכבי ת"א), והקפטן וכוכב הקבוצה, חיים שאבון (מכבי פ"ת), שמעמדת הפלילימיקור מפגין יכולות טכניות גבוהות ונחשב לאחד המצטיינים בליגה. עוד שחקן שיש להזכיר הוא המגן השמאלי, קובי נחמיאס, שלזכותו נזקק עבר בנוער של הפועל.

הפועל תאלץ להסתדר היום ללא אסי דומב המוצהב, מה שיוריד את טל חן לעמדת הבלם ועשוי לפנות לכפיר אדרי מקום בקישור. אחרי היכולת המשופרת במשחקים האחרונים ולקראת משחק המפתח בשבת מול נצרת עילית חייבת הפועל להמשיך את המומנטום. על אף שכרגע המטרה העיקרית היא הישארות בליגה - אין כמו גביע המדינה בכדי לכפר על עונה חלשה. הידיעה שכל משחק במסגרת זו הוא בגדר להיות או לחדול, והמחשבה על תואר שנמצא במרחק 5 משחקים בלבד גורמים תמיד להתרגשות מיוחדת במשחקי הגביע.

אז יאללה הפועל מלחמה! ואם אפשר, תנו לנו לראות את ביסקוויט וסדאם מקבלים צ'אנס. אם לא היום אז מתי?

לבטל את גביע ה.../קראוסטקין

לראשונה מזה זמן רב, דומה כי חלפו עידן ועידנים, מתייצבת הפועל תל אביב למשחק כשתויות האנדרדוג החמימה והנוחה כבר לא מעטרת את דש חולצתה. לקראת המשחק הזה ההרגשה היא כמו של כוכב רוק כושל שהצליח סוף סוף, בהבלחת מקוריות ושיגעון, להוציא סינגל ראוי - ועכשיו צריך לעמוד בסטנדרטים מעט יותר גבוהים של הצלחה ושל פרסום. השחקנים של שייע, הסמרטוטים של הליגה עד לא מזמן, החזירו לעצמם לאחרונה ביושר את מעמדם כשחקני כדורגל ראויים (מי יותר, מי פחות), והציפיות בהתאם. ההצלחה, כפי שתעיד להקת השיר "the final countdown", לא תמיד באה בקלות.

גיבורי הקומיקס של הפועל תל אביב שהביסו את הרעים בפרק הקודם, מתייצבים עכשיו מול "רעים" אנונימיים הרבה פחות, והפחד והחלחלה שמא מה שמספיק מול הסדין הצהוב לא מספיק מול קבוצה שספק אם שחקניה יודעים מה הצבע שלה, מפעפעים לכל אוהד בורידים.

אז מי זאת רמת השרון? ולמה היא נדחת לנו בדיוק באמצע סרט ההישרדות, כמו פרסומת דביקה ומעיקה לאיזה קוויאר צפונבוני מלוקק, כשהראש שלנו בכלל לא כאן? מי החליט במסדרונות ההתאחדות לכדורגל שיש צורך במפעל הזה שנקרא "גביע"? מישהו בחנות "צחובוני" צריך להחליט אחת ולתמיד שלא כל איש עם חליפת עסקים, סיגר, ג'ל בשיער וקומה שנמוכה אף יותר מהדיגיטי שלו ראוי לקנות גביע ב100 שקל ולהתחיל לחלק פרסים, לחיצות יד, תמלוגים ושאר מרעין בישין.

במדינות בהן תרבות ספורט היא אמיתית, ולא אחת עליה מדבר איל ברקוביץ' בנאום קנטרני, הגביע הוא מפעל קסום ומרתק - כזה שנוסף מעטה של אגדתיות ונצצים של קסם על קבוצות שראויות להתהדר בשם "סינדרלה". אצלנו, מדינת הפרטאץ', במקרה הטוב תשתחל א.ס פריפריה לשלב שמינית הגמר ותארח את האימפריה מבאר שבע באצטדיון רמת גן לעיני חנפני שני שקל כדני ענבר שמחפשים את הדרמה האנושית מאחורי פרוספר בוזגלו, שהיה בעברו נרקומן וכיום הוא נרקומן שמשחק בליגה א'.

הפועל תל אביב צריכה לצאת חוצץ כנגד תרבות הספורט הקלוקלת הזאת! לקום בגאון ובששון ולהודיע קבל עם ועדה על כך שעד שלא יהיה כאן גביע ששווה להתאמץ עבורו - אין טעם בקיום התחרות. אתם הייתם מתאמצים בשביל משהו שמזכיר בצורתו החיצונית את הגביע של "דני"? תראו איזה גביע מפואר מחלקים בהוקי, "סטנלי קאפ" - כ"כ גדול, אימתני, מפואר ונוצץ. רק לחשוב מה היה יכול לקרות ליגאל אנטבי אם הוא יניף אותו אל על לא כמו שצריך...

לכו ונלכה/el duderino

"אם בעבר היה לי גבר - לא קרה בינינו כלום, הוא רק שבר לי את הלב וקרע לי את הקרום"

בי"ט לחודש תמוז שנת תרמ"ב (1982), עלו ראשוני הבייל"ויים לארץ ישראל, במטרה להקים יישובים חקלאיים בעלי השקפת עולם סוציאליסטית חדשה של חיי שיתוף ושוויון. כעבור שנתיים הקימו את המושבה גדרה, שבמהלך הזמן שימשה כבית חם ליוסף ויתקין, שהושפע מאוד מאורח החיים של חברי אגודת בייל"ו. ב 1905 כתב בהשראת אותם רעיונות "קול קורא" ליהודי התפוצות.

"גיבורי ישראל, חושו ומהרו קדימה, חדשו את ימי הבייל"ויים בכוח אף יותר גדול, שכן אחרת אנחנו ללא ספק ובצורה סוחפת נפסיד".

97 שנה לאחר מכן התכנסה חבורה שמנתה 3 בריות בת"א, תחת אותו שם, ופרסמו "קול קורא" משלהם. "אוטו זבל תן לי בית אוטו זבל משפחה, אוטו זבל... קח אותי איתך". 3 שנים אחרי החבורה מת"א ושני יובלות אחרי ויתקין יוצאים אנו בקול קורא משלנו.

קול קורא לאוהדי הפועל ת"א - חושו ומהרו קדימה, חדשו את המאבק בהנהלה, בכוח אף יותר גדול, שכן אחרת ללא ספק נפסיד. קומו אוהדי הפועל ובקשו יחד עימנו - "אוטו זבל תן לי בית אוטו זבל משפחה אוטו זבל... קח ת'הנהלה". אל תתנו למקסי השווא האחרונים לעוור אתכם. בראש הפירמידה ישנו עדין אותו אוהד אשר הצהיר שהוא כישלון ניהולי, את ההחלטות המקצועיות עדין מקבל פוליטיקאי, והדברים לא עתידיים להשתנות, אלא אם אנחנו נשנה אותם. יש בידינו הכוח, הגיע העת לפעולה, אוטו זבל קח ת'הנהלה.

צבעו את השמש בדם / גביש

אדם שיתבונן מבחוץ לא יבין לעולם איך זה שמספר עצום של אנשים, בכל העולם, מכל הדתות, הגזעים והמינים, מציבים במרכז עולמם חבורה של אחד עשר אנשים פשוטים, כמוני וכמוכם, שבמקרה התפקיד שלהם הוא לרדוף אחרי כדור ולדאוג שיעבור בין שתי קורות, ונותנים להם חשיבות כה רבה בחייהם. איך זה שאחד-עשר שכירי חרב אחראים למצב רוחם של אותם אנשים בתחילת כל שבוע, ולמה לעזאזל הם מתעסקים בהם כל כך הרבה בתחילת כל בוקר, ומייחסים להם רמה כזאת של אכפתיות, יותר מאשר תכנית ההתנתקות, האבטלה ומצב הכלכלה? איך זה שהם יפנו לעצמם את ערבי שבת, ראשון או שני, ולמרות שרמת המשחק על הפנים, מצב האצטדיונים הוא מתחת לכל ביקורת, המחירים גבוהים ויחס המשטרה גובל ביחס שמקבלים בו במדינות עולם שלישי - בכל זאת ירדפו בכל הארץ אחריהם?

אבל משחקים כמו הדרבי האחרון מזכירים לכולנו למה אנחנו עושים את כל זה בכלל, יום אחרי יום, שבוע אחרי שבוע, שנה אחרי שנה.

כדורגל זה ספורט, וכמו בכל ספורט, חשובה הרמה וצורת המשחק, אבל מעל הכל - כדורגל זה רגש. כי בלי הרגש, העניין ימות.

ואלוהים, כמה שהתגעגעי לרגש הזה.

שנתיים ושלושה חודשים הקבוצה הזאת לא ניצחה דרבי ומעבר לזה, גם לא הבקיעה ולו שער בודד אחד. משחקי הדרבי הפכו לפחד הגדול ביותר שלנו כאוהדים, ונראים כחוזרים על עצמם - הקהל מגיע בהתלהבות, עושה כמיטב יכולתו בכדי ליצור אווירה חיובית ולהחזיר בשחקנים מוטביציה - כי דרבי, לפני היותו משחק כדורגל, הוא מלחמה - והשחקנים עולים, מביטים בשחקני מכבי ובהתלהבות שלהם בחוסר אונים שיכניס גם את האדם האדיש ביותר ביציע לדכאון, ואם התמצל מזלנו - יסתיים המשחק בשער אחד שהובקע נגדנו - כמובן, כמו חץ לתוך הלב, לכיוון שער 5. שירת "שלום לך הפועל" בסיום כל מפגש שכזה הפכה לשגרה, והימים שלאחר מכן בבית הספר נתנו משמעות חדשה למושג "הימים הנוראים".

אבל שני אנשים - שייע פייגנבוים ושלום תקווה - חשבו אחרת. בפעם הראשונה מזה שנתיים ושלושה חודשים עלו חבורת השחקנים הזאת למגרש בהתלהבות, נכנסו במי שצריך ולא היססו גם לפצוע ולהקיז דם בשביל להשיג את מטרם - החזרת הכבוד לאוהדים, כבוד שנרמס בצורה אכזרית במשך תקופה ארוכה.

והתוצאה? מלחמה חסרת תקדים ושחקני מכבי שחוזרים פצועים וחבולים הבייתה. בהזדמנות זו, אני רוצה להודות לתמיר כהן על הבישול המדהים לואסילוק, ולארז מסיקה שהחזיר אותנו לימי 00/01 העליזים בהם אמיר שלח ניצח עבורנו את הדרבי. מי מאיתנו חלם על שלושה שערים שמובקעים ישר לכיוון שער 11 וגורמים לקהל של מכבי להיעלם אי שם בסביבות הדקה ה-70 ולטירוף שאי אפשר להסביר במילים בכלל ביציעים האדומים? מאז שהגיע הצמד הזה - שייע ושלום - חזר החיבור וההזדהות שדי נעלמה בשנים האחרונות בין הקהל לקבוצה - פנסטיל יורד עם דמעות מהמגרש כשמפסידים בבלומפילד, שחקנים רצים בטירוף לגדר אחרי גול שוויון בדקה התשעים באשדוד וחוגגים עם הקהל במקום לרוץ לחברה שלהם ביציע הכבוד, וכמו כן, רצים על המגרש עם דגלים אדומים אחרי נצחון בדרבי.

פשוט כיף לראות את הפועל תל אביב בזמן האחרון. אז אני לא יודע אם שייע צריך להישאר בעונה הבאה, אני לא יודע אם הוא טקטיקן או מוטיבטור, ואני גם לא בטוח שהוא המאמן הטוב ביותר להפועל - אבל למען האמת, כרגע זה גם לא מעניין אותי.

דבר אחד אני כן יודע, שייע פייגנבוים, שלום תקווה, וחבורה של אחד עשר לוחמים + מחליפים, שצבעו את השמש בדם, החזירו לי את החיוך לפנינו. תודה לכם.

